

PO LIZBONI ŠE ZMAGA V LUKSEMBURGU

Martina Sever in Ana Vlahek, marec 2004

Ekipa Pravne fakultete Univerze v Ljubljani se je drugo leto zapored udeležila najprestižnejšega tekmovanja iz prava Evropske unije, ki velja za drugo največje svetovno tekmovanje mladih pravnikov. Lanskoletni uspeh ljubljanske pravne fakultete, ki se je kvalificirala na regionalno tekmovanje v Helsinkih, je letošnja ekipa mladih pravnikov dosegla in preseгла. Na prvem letošnjem regionalnem tekmovanju, ki je od 28. januarja do 1. februarja potekalo v Lizboni, je ekipa, ki so jo predstavljali

Andreja Božič, Simon Brence, Katja Plauštajner in Rok Žvelc, osvojila odlično tretje mesto, **Katja Plauštajner** pa si je v vlogi generalnega pravobranilca Sodišča Evropskih skupnosti z zmago zagotovila nastop na velikem finalnem tekmovanju v Luksemburgu in tam 19. marca tudi prepričljivo zmagala.

Tekmovanje, ki ga že petnajsto leto zapored organizira European Law Moot Court Society s sedežem v Lizboni, poteka v obliki simulacije postopka predhodnih vprašanj pred Sodiščem Evropskih skupnosti (Sodišče). Tako je bil 1. septembra lani na spletni strani organizatorja tekmovanja www.elmc.org objavljen namišljen primer, v katerem je bilo Sodišče zaproseno za pomoč pri interpretaciji treh vsebinskih sklopov s področja prava Evropske unije. Naloga sodelujočih ekip je bila na podlagi teh podatkov pripraviti dva pisna memoranduma v angleščini in francoščini, enega za tožnika in drugega za toženca, ter ju do 15. novembra poslati v Lizbono. Na podlagi rezultatov pisnega dela tekmovanja, ki so bili objavljeni šele 15. januarja, se je od 97 letos sodelujočih ekip le 48 najboljših uvrstilo na ustni del tekmovanja, ki je potekal na štirih regionalnih finalih v Lizboni, Madridu, Parizu in Vilni. Zmagovalci regionalnih tekmovanj so se za zvonec naslov končnega zmagovalca pomerili 19. marca na samem sedežu Sodišča v Luksemburgu.

Na ustnem delu tekmovanja član ekipe, ki nastopa v vlogi generalnega pravobranilca Sodišča ali v vlogi predstavnika Komisije (vloga zavisi od tega, na kateri regionalni finale se uvrsti ekipa), tekmuje samostojno v posebni kategoriji, medtem ko ostali trije člani ekipe v vlogi tožnika in toženca tekmujejo posebej in le ekipno. Tako je mogoče, da v nadaljevanje tekmovanja napreduje le posameznik v vlogi generalnega pravobranilca ali »ožja ekipa« v vlogah tožnika in toženca, seveda pa se lahko v nadaljevanje kvalificirajo

predstavniki obeh kategorij.

Letošnji primer se je nanašal na povsem realen primer, kot ga običajno obravnava Sodišče v postopku po 234. členu Pogodbe o ustanovitvi Evropskih skupnosti (PES). V središču pozornosti je bila tokrat Anne, proizvajalka čokolade iz namišljene države pristopnice Ambrosie, ki je dve tretjini svoje proizvodnje izvozila v Unijo. Tu je za distribucijo njene čokolade v druge države članice skrbel Bruno. Pri proizvodnji čokolade je Anne kot emulgator uporabljala sojo lecitin, ki je potencialno vsebovala gensko spremenjene organizme. Kot izvoznica je bila Anne seznanjena z zahtevami, ki so v Uniji veljale za produkte, ki vsebujejo tovrstne organizme, vključno s sicer izmišljeno direktivo, sprejeto na

podlagi 95. člena PES, ki je nalagala državam članicam dolžnost ukreniti vse potrebno, da se na proizvodih, ki vsebujejo gensko spremenjene organizme, to označi s čitljivim opozorilom *Proizvod vsebuje gensko spremenjene organizme. To lahko škoduje zdravju*. Pri tem je morala nalepka z opozorilom v barvnem kontrastu s prevladujočo barvo embalaže zavzemati najmanj 20 odstotkov prostora na najbolj vidni površini embalaže.

Direktiva je bila sprejeta v začetku leta 2002, rok za njeno udejanjenje pa je potekel 1. januarja 2003. Mesec dni pred iztekom roka je direktivo udejanila le polovica držav članic, kar je Anne s pridom izkoristila. Svojemu distributerju je dala navodilo, naj pošlje čokolade z velikimi nalepkami le v tiste države, ki so že udejanile direktivo, medtem ko naj ostale države članice še naprej oskrbuje s čokolado z opozorilom v drobnem tisku. Na Annino veliko začudenje je spomladi 2003 prodaja njene čokolade v državi članici

Careworn, ki je pravočasno udejanila direktivo, drastično padla. Anne je ugotovila, da so njeni konkurenti kljub implementacijski zakonodaji še naprej prodajali čokolado brez velikih nalepk, ki so bile glavni vzrok za padec prodaje njene čokolade. Jasno je bilo, da oblasti v Carewornu niso ukrenile ničesar, da bi zagotovile izvrševanje nove zakonodaje. Anne se je zato pritožila pristojnim nacionalnim organom, ki so posledično junija 2003 poslali opomine nekaterim proizvajalcem in jim zagrozili z visoko kaznijo v primeru kršitve. Jeseni 2003 je pristojna oblast Careworna Anne in Bruna obvestila, da se je na trgu Careworna pojavila njuna čokolada, ki ne ustreza zakonodaji, jima naložila kazen v višini 100.000 € ter odredila umik neskladnega blaga s polic v roku 7 dni. Odločba je predvidevala tudi dodatno denarno kazen 10.000 € na dan v primeru nasprotovanja izreku odločbe. Presenečena nad očitano kršitvijo sta Anne in Bruno raziskala stanje in ugotovila, da je Dario, trgovec iz članice Dreamland, ki še ni udejanila direktive, izvozil večjo količino njune čokolade v Careworn.

Potrošniki v Carewornu so zato navdušeno kupovali Annino čokolado, ki jo je dobavil Dario, medtem ko je ista čokolada z velikimi nalepkami, ki jo je dobavil Bruno, ostajala na policah. Dario se ni zavedal zahtev iz nove direktive in se je zanašal zgolj na dejstvo, da je bila čokolada legalno ponujena na trgu ene izmed držav članic. O ugotovljenem stanju je Anne obvestila pristojne organe v Carewornu, ki so nato izdali novo upravno odločbo, s katero je bil rok za umik neskladnega blaga s polic podaljšan za 2 tedna, Dario pa,

skupaj z Anne in Brunom, spoznan za solidarno odgovornega. Vsi trije so se obrnili na upravno sodišče Careworna in zahtevali razveljavitev izpodbijane odločbe, pri čemer so zatrjevali, da predstavlja taka odločba kršitev njihovih pravic po pravu Unije in da je nesorazmerna. Poleg tega so tožniki zahtevali izdajo deklaratorne sodne odločbe, na podlagi katere bi lahko v Carewornu legalno prodajali čokolado z opozorilom v drobnem tisku, dokler ne bi vse države članice udejanile zadevne direktive. V primeru, da bi bilo sodišče mnenja, da je prodaja neskladnih proizvodov protipravna, sta Anne in Bruno podredno zatrjevala, da jima s tem v zvezi ni mogoče ničesar očitati. Anne je zahtevala tudi povrnitev škode, ki jo je zaradi izgube dobička utrpela spomladi in poleti 2003, ko se je podrejela nacionalni zakonodaji Careworna, medtem ko se ji njeni konkurenti zaradi neaktivnosti države niso. Tožena stranka v postopku, država Careworn, je v odgovoru na tožbo zatrjevala, da Annina čokolada iz države nečlanice ne uživa nikakršnih prednosti na podlagi določb prava Unije o prostem pretoku blaga. Prav tako je poudarila, da sporne odločbe ni mogoče izpodbijati, saj predstavlja

le izvajanje obveznosti članice po pravu Unije, zaradi česar bi bilo absurdno pripisati članici kakršnokoli odgovornost. Spričo številnih vprašanj, pomembnih za samo odločitev v zadevi, ki jih primer v zvezi z interpretacijo primarnih in sekundarnih virov skupnostnega prava odpira, se je upravno sodišče Cavie odločilo, da bo Sodišču zastavilo tri predhodna vprašanja. S slednjimi so se ukvarjale vse na tekmovanju sodelujoče ekipe.

Na Pravni fakulteti v Ljubljani smo s pripravami na tekmovanje začeli septembra, ko je bil sklican prvi sestanek z zainteresiranimi študenti. **Vodji ekipe, Ana Vlahek, mlada raziskovalka na katedri za civilno pravo, in Martina Sever, absolventka Pravne fakultete Ljubljani**, ki sva obe uspešno zastopali fakulteto na tovrstnih tekmovanjih v preteklih letih, sva študentom predstavili sistem tekmovanja, potek priprav in jih opozorili na trdo delo ter številna odrekovanja, ki so potrebna za uspeh. Najbolj prizadevni študenti so tako odločno zavihali rokave in se spopadli z novim izzivom. Prepričani, da nam Luksemburg tokrat ne bo ušel, smo že takoj na začetku izdelali načrt dela za nadaljnja dva meseca in razdelili naloge.

Prva skupina študentov se je ukvarjala s problematiko odškodninske odgovornosti za škodo, ki jo je država članica, v našem primeru z opustitvijo dolžnega ravnanja, povzročila posamezniku. To je bilo predmet prvega vprašanja, ki ga je nacionalno sodišče članice Careworn zastavilo najvišjemu organu sodne oblasti v Uniji. Kriteriji, ki jih je s tem v zvezi oblikovalo Sodišče v sodbi Francovich in jih nato spremenilo v Brasserie du Pêcheur and Factortame III., so bili vsaj na prvi pogled pisani na kožo tožencu. Kritičen in poglobljen pristop k omenjeni problematiki pa je razkril, da je glede na dejansko stanje mogoče zatrjevati, da ima tožnica pravico, ki ji je bila kršena, dalje, da je kršitev obveznosti države članice mogoče opredeliti kot grobo in očitno kršitev skupnostnega prava, ter da se je Sodišče tudi že izreklo o naravi vzročne zveze, ki je predmet tretjega kriterija t. im. frankovicheve doktrine.

Druga skupina študentov se je ukvarjala z vprašanjem, ali je državi članici prepovedano izvrševati zakonodajo, sprejeto na podlagi direktive, kolikor obstaja vsaj ena članica, ki direktive sploh ni udejanila oziroma jo je udejanila nepopolno. Sodna praksa je tudi v tem primeru govorila v prid toženca, saj je Sodišče v mnogih sodbah poudarilo, da država članica ne more opravičiti kršitve svojih obveznosti po PES s sklicevanjem na dejstvo, da tudi druge članice niso izpolnile svojih obveznosti po pravu Unije. Težje je bilo argumentirati stališče tožnika, vendar so se študentje dokopali do zadovoljive rešitve in s kreativno interpretacijo sodbe v Cassis de Dijon ponudili Sodišču prepričljive argumente tudi v korist druge stranke.

V tretjem vprašanju pa je sodišče Careworna spraševalo, ali je mogoče pred nacionalnim sodiščem izpodbijano odločbo uveljaviti proti vsem trem tožnikom in jih opredeliti kot solidarno odgovorne. V argumentaciji smo se opredelili do razmerja med nacionalnim in skupnostnim pravom glede odgovornosti posameznika za kršitve implementirane zakonodaje ter se podredno izjavili tudi glede pojma solidarne odgovornosti, kakor ga je opredelilo Sodišče v sodbah s področja prava konkurence.

Sredi intenzivnih priprav pisnih izdelkov je bilo treba sprejeti pomembno odločitev, kateri štirje študenti bodo uradno zastopali barve naše fakultete in v primeru

kvalifikacij na drugi del tekmovanja tudi ustno predstavili argumente na regionalnem finalu. V ta namen sva vodji ekipe konec oktobra organizirali izbirno govorno vajo. Težko odločitev so nama nekoliko olajšali tisti člani ekipe, ki so izrazili željo, da ustno ne bi nastopali, bi pa bili še naprej pripravljeni sodelovati pri pripravah na tekmovanje. Upoštevali smo govorniške sposobnosti, odzivnost na strokovna vprašanja in znanje angleškega ter francoskega jezika, sva za člane uradne ekipe določili Katjo Plauštajner, Simona Brence, Andrejo Božič in Roka Žvelca. **Živa Filipič, Mihael Gubenšek, Dunja Jandl, Andrej Kristan, Tina Ušaj, Jernej Valič in Katarina Žnidaršič** pa so z delom nadaljevali kot člani »širše ekipe.« Izbor uradne ekipe v času, ko so se priprave memorandumov približevale sklepnemu dejanju, ni negativno vplival na motivacijo ekipe; nasprotno, ekipa se je po načelu vsi za enega, eden za vse, spopadla s še nerešenimi problemi. V zadnjem tednu pred oddajo memorandumov je ekipa še intenzivno delala na argumentaciji subjektivno najtežjega tretjega vprašanja, tri dni pred rokom smo ugotovili, da argumentacija na drugo vprašanje ni skladna z argumentacijo pri prvem vprašanju ipd. Da zadeva ne bi bila preveč enostavna, je do obsežnih sprememb prišlo prav v argumentaciji toženca, pripravljeni v francoskem jeziku, ki ekipi ni bil enako domač kot angleščina. Pravo moč znanega Murphijevega zakona pa smo občutili 15. novembra, ko naj bi pisne izdelke poslali v Lizbono. Vedoč, da se dežurna pošta v Ljubljani ob sobotah zapira ob 18.00, je ekipa še ves dan intenzivno delala na oblikovnih zahtevah memoranduma, ki so ključnega pomena. Ob šestih pisni izdelki še kar niso bili oddani. Soočeni z dejstvom, da bomo kljub dobrima dvema mesecema trdega dela samo zaradi enodnevnega zamude izgubili dragocene točke, smo iskali alternativne rešitve, kako na pisemsko ovojnico »dobiti« žig z aktualnim datumom. Razočarani nad dejstvom, da nobena kurirska služba ob sobotah po opoldnevu ne nudi svojih storitev, smo se odločili za ameriški scenarij. Zahvaljujoč časovnim razlikam, sodobni tehnologiji in mednarodni mobilnosti študentov, smo memorandume po elektronski pošti poslali kolegici v New York, kjer so naši izdelki dobili fizično obliko in žig z zelenim datumom. Kasneje smo izvedeli, da s tem pridobljene točke niso bile odločilne za uvrstitev na regionalno tekmovanje, je pa gotovo, da so pripomogle k uspehu naše ekipe.

Od oddaje memorandumov pa do 15. januarja, ko so bile objavljene ekipe, ki so se uvrstile na regionalni polfinale, je naša ekipa, razumljivo z nekoliko manjšo motivacijo, nadaljevala z raziskovalnim delom in pripravo govorov. Dvomesečno stanje negotovosti, ko člani ekipe niso zadostno motivirani, da bi delali s polno paro, hkrati pa se ne morejo povsem posvetiti drugim študijskim obveznostim, je nedvomno ena izmed organizacijskih slabosti tega tekmovanja. V upanju na uspeh naših pisnih izdelkov smo vseeno še pred usodnim dnevom izvedli prvo govorno vajo. Odveč je omenjati, da je novica o tem, da se je ekipa kvalificirala v nadaljevanje tekmovanja, znatno dvignila predvsem motivacijo govornikov, dodatno pa je intenzivnost priprav povečalo dejstvo, da sta nas do velikega dogodka, ko naj bi se v Lizboni pomerili s še enajstimi uspešnimi ekipami, ločila le dva tedna. V tem času smo se posvetili predvsem načinu podajanja argumentov, pravilni izgovorjavi v angleščini in francoščini, govornici telesa ter načinu komuniciranja s sodniki. Pri ustnem nastopu je namreč odločilno odzivanje govornika na vprašanja, s katerimi sodniki preverjajo tako razumevanje problematike primera kot tudi poznavanje splošnih institutov in pojmov skupnostnega prava.

28. januarja je napočil dan odhoda v Lizbono. Že na letališču v Trstu se nam je pridružil znanec Murphy, zaradi tehničnih težav letalskega prevoznika smo vzleteli z dvourni zamudo, zato v Rimu zamudili letalo za Lizbono, kamor smo s prestopanjem v Barceloni prileteli s štiriurno zamudo in zamudili svečano otvoritev tekmovanja. Spričo anonimnosti sodelujočih ekip, ki nastopajo pod šifro, smo skušali najprej ugotoviti identiteto naših nasprotnikov. Novico, da se bomo pomerili z ekipo iz Velike Britanije, Irske, Francije, Nemčije, Finske,

Poljske, Slovaške, Hrvaške in dvema ekipama z Nizozemskega, pri čemer so bili člani večine ekip študenti podiplomskega študija prava Evropske unije, smo sprejeli z mešanimi občutji.

Naslednjega dne se je izkazalo, da so bili vsi strahovi odveč. Kot prvi je v vlogi tožnika proti Fincem nastopil Simon Brence. Njegov suveren nastop je opogumil tudi ostale govornike naše ekipe, ki so ugotovili, da se lahko enakovredno kosajo z ekipami drugih evropskih univerz. Tako je v naslednjem krogu s svojimi govorniškimi sposobnostmi, predvsem pa poglobljenim poznavanjem problematike, sodnike v vlogi toženca prepričala Andreja Božič. V zadnjem krogu predtekmovanja je v vlogi generalnega pravobranilca Sodišča nastopila Katja Plauštajner, na katero smo stavili vse upe. Tekoča francoščina, ki je bila pri tekmovalcih prej izjema kot pravilo, tehtni in neprotislovni argumenti ter prepričljiv nastop so navdušili vse navzoče v dvorani. Kljub temu je bilo treba počakati na zadnjo besedo sodnikov. Le slabo uro po končanem zadnjem nastopu je tako predsednik simuliranega Sodišča razglasili najboljše štiri posameznike v vlogi generalnega pravobranilca Sodišča in štiri najboljše ekipe, ki naj bi se naslednjega dne pomerili v regionalnem polfinalu. Tako naša ožja ekipa v vlogi strank kot tudi naša študentka v vlogi generalnega pravobranilca sta postali polfinalista. Že tedaj je bilo veselje nepopisno. Glede na to, da se v polfinale uvrstijo na vsakem od štirih regionalnih tekmovanj le štiri ekipe, je napredovanje tako naše ožje ekipe kakor tudi generalnega pravobranilca pomenilo že uvrstitev med prvih šestnajst ekip v svetovnem merilu, kar je nedvomno dosežek, ki ima svojo težo.

Nastopil je zadnji dan tekmovanja, ko se je naša ekipa neobremenjeno podala v boj za nastop v finalu. V prvem krogu nam je žreb za nasprotnika določil ekipo iz Berlina, s katero je samozavestno obračunal Simon. Za razliko od predtekmovanja so bila tokrat vprašanja sodnikov številčnejša in zahtevnejša, predvsem pa je bilo jasno občutiti zahtevo po znanju francoščine. Po izkušnji iz preteklega leta je izkazano znanje francoskega jezika eden izmed ključnih kriterijev za napredovanje v sam vrh. Z mešanimi občutki se je na svoj prvi nastop pripravljala Rok Žvelc, ki smo ga izbrali za t.im. tretjega govorca – govorca, ki nastopa namesto enega člana ekipe le, če se ekipa uvrsti v polfinale. Naj poudariva, da je ta vloga člana ekipe zelo nehvaležna, saj se mora tekmovalec pripravljati, ne da bi mu bil vnaprej zagotovljen nastop pred sodiščem. Izkazalo se je, da je bila izbira Roka za nastop v polfinalu pravilna. Tako v angleščini kot tudi v francoščini se je spretno odzival na zahtevna vprašanja. Priznati je treba, da so se tudi naši irski nasprotniki odlično odrezali. Četudi vsebinsko ne najbolj prepričljivi, so senat navdušili z izjemnimi retoričnimi sposobnostmi in seveda pristno angleščino. Sočasno je pred drugim senatom nastopila naša generalna pravobranilka Sodišča. Z jezikovno in strokovno tekočo argumentacijo je še izboljšala svoj že tako dober nastop v predtekmovanju, kar je znova dvignilo naša pričakovanja. Še pred kosilom istega dne so organizatorji razglasili finalista. Na našo žalost in splošno začudenje sta se izmed ekip v finale uvrstili ekipi iz Nemčije in Irske. Kasneje smo ugotovili, da je naša ekipa po polfinalnem obračunu zbrala večje število točk kot ekipa Irske, vendar imajo sodniki po pravilih tekmovanja v primeru manj kot petodstotne razlike v točkah pravico, da odstopijo od izračunanih rezultatov, in kljub temu, da nekdo zbere več točk od drugega, slednjega uvrstijo v finale. Sodniško odločitev smo občutili kot krivično, predvsem zato, ker argumentacija irske ekipe v polfinalnem nastopu ni bila povsem pravilna, poleg tega pa kot angleškogovoreči tekmovalci niso izkazali znanja tujega jezika – francoščine in tako niso mogli dobiti dodatnih točk za poznavanje obeh tujih jezikov. Kljub razočaranju smo se veselili razglasitve zmagovalnega posameznika, ki je bila napovedana za končno slovesnost. Pred tem je bilo na urniku soočenje najboljših ekip, Irci in Nemci so še zadnjič na tem regionalnem tekmovanju naslovili sodišče. Po slabi uri posvetovanja so sodniki sprejeli zadnjo odločitev. Za zmagovalno ekipo regionalnega finala so razglasili ekipo iz Dublina, medtem ko je v

kategoriji generalnih pravobranilcev zmagala zaslužen pripadla članici naše ekipe, Katji Plauštajner. Glede na dosežene točke je naša ožja ekipa zasedla tretje mesto, kar je izjemen dosežek, ki dokazuje, da lahko tudi na področju prava Unije naši študenti posežejo v sam svetovni vrh.

Kljub zavidljivim rezultatom je potrebno priznati, da sedemmesečno delo z ekipo ni bilo vselej enostavno. V številčni ekipi pride kaj kmalu do prenašanja odgovornosti, zaradi česar trpi strokovno delo. Prav tako je izpostavljena tudi sposobnost vsakega posameznega člana ekipe za individualno in skupinsko delo. Sposobnost prvega pomeni predvsem sposobnost samostojnega raziskovalnega dela in kreativnega razmišljanja, medtem ko drugo vrlino odlikuje predvsem sposobnost deliti to s člani ekipe. Dejstvo je, da sta za uspeh ekipe ključnega pomena obe.

Čeprav se je za del ekipe tekmovanje že zaključilo, smo kmalu po prihodu iz Lizbone začeli z intenzivnimi pripravami na nastop naše predstavnice v velikem finalu v Luksemburgu. Raziskovalnemu in teoretičnemu delu priprav je znova sledilo obdobje aktivnih govornih vaj s ciljem čim boljše predstavitve naše fakultete v svetu.

Finale v Luksemburgu je od 17. do 20. marca potekalo na sedežu Sodišča pred senatom, sestavljenim iz pravih sodnikov Sodišča in Sodišča I. stopnje ter pravih generalnih pravobranilcev. Udeleženci tekmovanja smo si imeli tudi priložnost ogledati samo Sodišče ter potek dveh pravih obravnav. Iz regionalnih tekmovanj so se v finale v kategoriji strank uvrstile ekipe iz Stockholma, Kopenhagna, Dublina in Leuvna, v kategoriji predstavnika Komisije ekipi iz Helsinkov in Maastrichta, v kategoriji generalnega pravobranilca pa ekipi iz Leidna in Ljubljane. Poudariti gre, da je bila ljubljanska univerza v finalu edina predstavnica bodočih novink v Uniji. Kot predstavnica ljubljanske pravne fakultete je v vlogi generalnega pravobranilca nastopila Katja Plauštajner in s tehtnimi argumenti, izjemnim znanjem angleškega in francoskega jezika ter z izpiljenim nastopom prepričljivo zasedla prvo mesto v svoji kategoriji. Bila je edina, ki je imela govor poleg angleškega sestavljen tudi v francoskem jeziku, in edina, ki ga je znala brežhibno na pamet. Ugotovili smo tudi, da smo vsebinsko do malenkosti dodelali primer in nas tako ni presenetil noben argument tekmovalcev niti vprašanje sodnikov. Za nagrado Katja v prihodnosti odhaja na polletno prakso v eno svetovno najbolj znanih odvetniških pisarn, ostali finalni zmagovalci pa so dobili polletni staž na Sodišču. V vlogi predstavnika Komisije je zmagala Univerza iz Maastrichta, v kategoriji stranke pred Sodiščem pa Univerza iz Stockholma. Nad nastopi nekaterih ekip v Luksemburgu smo bili presenečeni, saj so se nam zdeli nastopi določenih ekip na regionalnem finalu, tudi naše, boljši od ekip v finalu. Kakorkoli, z rezultatom tako ožje ekipe v vlogi strank pred Sodiščem, še posebej pa s Katjino zmago v vlogi pravobranilke, smo več kot zadovoljni, kot mentorici pa sva ponosni na vse, ki so se trdo in resno lotili dela ter za ta rezultat več kot pol leta odrekli drugim stvarjem.

Na tem mestu bi se v imenu ekipe **zahvalili** za pomoč prof. dr. Petru Grilcu, ki nam je s svojimi nasveti razkril nove dimenzije prava Evropske unije, as. dr. Klemnu Podobniku, ki je za ekipo pripravil uvodno predavanje, prof. dr. Janezu Kranjcu, ki je sodeloval na govornih pripravah in ves čas spodbujal ekipo, ter prof. dr. Marku Ilešiču, ki nas je spremljal v Luksemburgu. Zahvalo za strokovno pomoč ekipa namenja tudi kolektivu Službe Vlade RS za evropske zadeve, t.j. dr. Janezu Potočniku, mag. Matjažu Malgaju in Lari Korošec. Hvala tudi Urški Velikonja za praktične nasvete. Seveda ne gre pozabiti na donatorje, ki so nam finančno omogočili udeležbo tekmovanja v Lizboni in Luksemburgu.